

Przedmowa

W pracy zastosowano naukową transkrypcję tekstu arabskiego i gyyz (ISO), niekiedy spolszczoną ze względu na polskie końcówki gramatyczne. Jednakże część wyrazów obcych, które przyjęły się już w języku polskim, np. imiona postaci historycznych lub nazwy geograficzne, zapisano w formie tradycyjnej. Zdecydowano się także na deklinację toponimu Dahlak. Wszystkie tłumaczenia cytatów koranicznych zostały podane w brzmieniu, jakie nadał im Józef Bielawski, przy czym korzystano z wydania internetowego jego przekładu: http://www.planetaislam.com/koran_bielawski.html. Daty podawane są zarówno według kalendarza muzułmańskiego, jak i juliańskiego – przedzielone ukośnikiem.

W tym miejscu pragnę serdecznie podziękować Pani prof. dr hab. Annie Paulinie Lewickiej – promotorce mojej pracy magisterskiej, na podstawie której powstała niniejsza monografia. Pani Profesor pomagała mi w zbieraniu materiałów i szlifowaniu warsztatu pracy arabisty oraz uchroniła przed popełnianiem dużych i małych pomyłek. Błędy, które mimo wszelkich dołożonych starań pojawią się w tym opracowaniu, należą tylko i wyłącznie do mnie. Podziękowania i wyrazy wdzięczności kieruję również do recenzenta oraz wszystkich osób, które przez lata uczyły mnie języka i kultury arabskiej, chronologicznie począwszy od 2013 r.: dr. Mahmouda El-Tayeba, Abdel Kadera Mousleh, dr. Georga Yacouba, prof. Katarzyny Pachniak, prof. Ewy Machut-Mendeckiej, prof. Janusza Daneckiego, prof. Marka Dziekana, dr. hab. Marcina Grodzkiego, dr. Magdaleny Pinker, dr. Dalii Nazim, dr. Hatifa Janabiego oraz dr. Edyty Wolny-Abouelwafa.

Chcę podziękować także dr. hab. Arturowi Obłuskiemu, który zainspirował mnie do poznawania Afryki Subsaharyjskiej i od którego w październiku 2019 r. otrzymałem nieocenioną pomoc w zakupie podstawowej dla tego opracowania monografii, czyli pracy Madeleine Schneider pt. *Stèles funéraires musulmanes des îles Dahlak (Mer Rouge)*. Dziękuję również mojej rodzinie i bliskim, którzy wspierali mnie swoją cierpliwością i wyrozumiałością na każdym etapie mojej edukacji i pracy naukowej, w tym mojej narzeczonej Agacie, której dedykuję niniejszą pracę.

Warszawa, 11 grudnia 2020 r.

Tomasz Barański